

Arrest

nr. 110 839 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. VERHEYEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn. U werd geboren ten tijde van de ballingschap op 14 mei 1950 in het Kazachse dorp Krasniy May. U groeide op in Ingoesjetië, maar sinds de jaren tachtig, na het voltooien van uw studies, woonde u in Moskou. Sinds de jaren zeventig bent u traditioneel gehuwd met M. O. (...) (O.V. (...)). In 2006 liet u dit huwelijk ook officieel registreren. Sinds 1988 bent u lid van de Ingoesjetische oppositiepartij Nischo, die u mee hielp oprichten. Jullie strijden voor de politieke onafhankelijkheid van de Kaukasische deelrepublieken en van Ingoesjetië in het bijzonder. Van mei 2002 tot 24 juli 2008 bekleedde u het ambt van minister van Sport en Toerisme in Ingoesjetië. In die periode woonde u logischerwijze ook in Ingoesjetië. Daarna ging u gedurende een half jaar aan de slag als adjunct-vertegenwoordiger van Ingoesjetië voor de

Russische president. In april 2009 werd u in hechtenis geplaatst wegens corruptie. U werd beschuldigd van oneigenlijk gebruik van overheidsgeld en zou uiteindelijk 3 en een halve maand in de gevangenis moeten doorbrengen vooraleer u vrijgesproken werd. In eerste aanleg werd u namelijk schuldig bevonden en werd u veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf. U ging hiertegen in beroep en werd uiteindelijk door zowel het hooggerechtshof van Ingoesjetie als dat van de Russische Federatie vrijgesproken. Na uw vrijlating ging u in Moskou aan de slag als directeur in het centrum voor lichamelijke opvoeding en sport van het district Domodedovo. Deze functie oefende u uit tot aan uw vertrek.

Uw problemen begonnen toen uw zoon, H. O. (...) (O.V. (...)) op 3 augustus 2011 in Nazran door de politie mishandeld werd. U en uw gezin waren op 1 augustus 2011 naar Nazran afgereisd om er jullie vakantie door te brengen. Op 3 augustus 2011 ging u samen met uw zoon en neef naar de markt om inkopen te doen. Op de markt kwam u oude vrienden tegen en u besloot met hen de dag door te brengen. Uw zoon ging vervolgens samen met uw neef terug naar huis. Onderweg werd hun auto echter gestopt door de politie. De agenten waren op zoek naar u. U bevond zich echter niet in de wagen omdat u met uw vrienden was meegegaan, waarop de agenten begonnen te schelden. Uw zoon diende hen van antwoord en werd vervolgens uit de wagen gegooid. Hierbij brak hij zijn been. De politiemannen vertrokken en uw neef bracht uw zoon over naar het Republikeinse ziekenhuis in Nazran, waar hij uiteindelijk 2 maanden zou verblijven. Naar aanleiding van dit incident ging u nog diezelfde week klacht indienen bij het recherchebestuur in Nazran, maar de daders werden uiteindelijk nooit gevonden. Eind augustus 2011 keerde u naar Moskou terug omdat uw vakantie erop zat. Uw vrouw bleef in Ingoesjetie om voor jullie zoon te zorgen. Een maand later keerde u zelf naar Ingoesjetie terug om er uw zoon op te halen en over te brengen naar een ziekenhuis in Moskou, waar hij verder behandeld zou worden. In september of oktober 2012 las u op internet een interview met het hoofd van de FSB. Hierin verklaarde hij dat u zich op het moment van dit interview in de gevangenis bevond, wat echter niet het geval was. Dit interview riep vragen bij u op en u had schrik dat de FSB van plan was u daadwerkelijk te arresteren en in de gevangenis te gooien. Toen u op 1 december 2012 's avonds bezoek kreeg van een majoor van de FSB vergezeld door 2 andere mannen, beseftte u dat uw leven daadwerkelijk in gevaar was. Deze mannen kwamen een convocatie afgeven volgens dewelke u zich op 19 december moest aanbieden bij de recherche in de Ingoesjetische hoofdstad Magas. Ze namen die avond ook uw internationaal paspoort en dat van de rest van uw gezin in beslag om te verhinderen dat u het land zou verlaten. Na dit incident nam u contact op met uw vrienden bij de autoriteiten. Zij vertelden u dat u zich moest aanmelden omdat de Russische autoriteiten erachter gekomen waren dat u destijds informatie had doorgespeeld aan Georgië. In 2007 was u immers naar Georgië gereisd om uw Georgische vrienden informatie te overhandigen over de oefeningen van de Russische eenheden in Ossetie en een mogelijke machtsgreep van de Russen in Georgië. Nadat de pro-Russische miljardair Ivanishvili begin 2012 in Georgië de verkiezingen had gewonnen, werd de informatie over uw samenwerking met Georgië door zijn administratie aan de Russische autoriteiten overgemaakt. Zowel uw hooggeplaatste vrienden als uw advocaat raadden u aan de Russische Federatie te ontvluchten omdat ze u niet zouden kunnen helpen indien u in handen van de Russische autoriteiten zou komen.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 10 december 2012. Samen met uw gezin reisde u vanuit Moskou met een personenwagen naar Uzhgorod in Oekraïne. Daar stapten jullie over op een bus, die jullie naar België bracht. U bereikte België in de avond van 16 december 2012. De volgende dag, op 17 december 2012, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. In België vernam u dat er op 9 maart 2013 een huiszoeking plaatsvond zowel in uw huis in Moskou als in dat in Nazran.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waar van een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich sinds de ontplooiing van een rebellenbeweging in Ingoesjetie gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten hebben ontwikkeld. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met hun radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en buitenwederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van deze situatie in Ingoesjetie gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan . Daarenboven ontstaan heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het verschillende uiteenlopende geweld in de republiek. Hierdoor is er in

Ingoesjetië een complexe realiteit van geweld ontstaan. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in de Russische Federatie problemen kende met uw autoriteiten omdat u destijds, in 2007, vertrouwelijke informatie had doorspeeld aan uw Georgische vrienden.

U slaagde er echter niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas. U verklaarde namelijk dat u besepte dat u problemen had toen u in september of oktober 2012 een artikel las op het internet waarin het hoofd van de FSB verklaarde dat u op het moment van het interview in de gevangenis zat, terwijl dat in werkelijkheid niet het geval was (CGVS 1, p. 12 en 18). U kon echter niet concreet zeggen wanneer dit interview verschenen was, hoewel dat duidelijk op het door u neergelegde artikel vermeld staat. U stelde dat het ergens in het midden van 2012 gepubliceerd werd (CGVS 1, p. 18), hoewel het eigenlijk pas op 18 oktober 2012 verscheen. Ook de naam van het hoofd van de FSB, die deze uitspraken over u had gedaan, moest u schuldig blijven. Zijn voornaam wist u niet en wat betreft zijn familienaam kon u enkel zeggen dat hij S. (...) of St. (...) of iets dergelijks heette (CGVS 1, p. 18-19). Zijn naam staat nochtans ook duidelijk in het door u neergelegde artikel vermeld: J. Se. (...). Wanneer u dit artikel zelf las op het internet, kon u zich ook niet concreet herinneren. U gaf aan dat het ergens in september of oktober 2012 was (CGVS 1, p. 18). Gelet op het feit dat dit artikel pas op 18 oktober 2012 verscheen, kon u het logischerwijze in september nog niet gelezen hebben, aangezien het bij uw weten het enige artikel was waarin dergelijke uitspraken voorkwamen (CGVS 1, p. 19). Uit dit artikel blijkt trouwens nergens dat u op het moment van het verschijnen ervan in de gevangenis zou zitten. In het artikel staat enkel te lezen dat u veroordeeld werd tot 3 jaar gevangenisstraf wegens misbruik van uw positie. Hoewel deze informatie onvolledig is, u werd later immers tot twee maal toe vrijgesproken (CGVS 1, p. 10), blijkt hieruit niet dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie iets te vrezen zou hebben.

Verder verklaarde u dat de oorzaak van uw problemen een informatiek was dat er kwam nadat Ivanishvili in Georgië verkozen werd. U had namelijk destijds, in 2007, informatie doorspeeld aan uw Georgische vrienden over de Russische militaire acties. Nadat Ivanishvili aan de macht kwam in Georgië zou zijn administratie deze info over u aan de Russische autoriteiten hebben doorspeeld, waardoor u problemen kreeg (CGVS 1, p. 3 en 23-24). Wanneer de door u aangehaalde verkiezingen in Georgië plaatsvonden, wist u echter niet te concretiseren. U kon zich zelfs de maand niet herinneren, maar zei dat het ergens in het begin van 2012 was (CGVS 1, p. 26). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat de door u aangehaalde parlementaire verkiezingen in Georgië (CGVS 1, p. 26) plaatsvonden op 1 oktober 2012 en dus niet in het begin van 2012, zoals u verklaarde. Aangezien al deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover correcte en gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd.

Verder legde u een convocatie voor met als oproepingsdatum 19 december 2012. Dit is de convocatie die u op 1 december 2012 zou overhandigd zijn, waarna u besepte dat uw leven echt in gevaar was (CGVS 1, p. 13-14 en 16). Wat betreft deze convocatie stelde u dat u opgeroepen werd in de hoedanigheid van getuige (CGVS 1, p. 16), wat echter niet overeenkomt met de inhoud van het document zelf. Op de convocatie staat namelijk te lezen dat u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte. Verschillende vormelijke elementen roepen bovendien twijfels op over de authenticiteit van dit document. Zo ontbreekt in de linkerbovenhoek een hoofding met de naam en de contactgegevens van de dienst die de convocatie heeft uitgereikt. Verder ontbreekt ook de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te melden en het tijdstip waarop het document in kwestie werd opgesteld. Tot slot werd in de voorgedrukte standaardparagrafen geen witruimte gelaten om het telefoonnummer in te vullen waarop u dient te verwittigen indien u om een gegronde reden niet op het aangegeven tijdstip kunt verschijnen. Bijgevolg stelt de convocatie de geconvoceerde niet in staat telefonisch te verwittigen indien hij om een gegronde reden op de oproepingsdatum niet kan opdagen aangezien ook de hoofding met contactgegevens van de uitreikingsinstantie ontbreekt. Al deze elementen doen twijfel rijzen over de authenticiteit van deze convocatie. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u nog steeds verschillende (hooggeplaatste) vrienden en kennissen hebt bij verschillende overheidsdiensten in de Russische Federatie (CGVS 1, p. 7, 13, 24 en 25).

Met betrekking tot deze convocatie moet er tevens op gewezen worden dat het weinig aannemelijk is dat een majoor van de FSB, de Federale Veiligheidsdienst, in Moskou zou worden ingeschakeld om

een convocatie te overhandigen (CGVS 1, p. 13) volgens dewelke u zich moet aanbieden bij de rechercheafdeling van de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken) in Magas, Ingoesjetië (CGVS 1, p. 16). Toen u hierop gewezen werd, kon u hiervoor geen verklaring geven. U antwoordde slechts dat u niet wist waarom u zich in Ingoesjetië moest aanbieden en niet bij de FSB, maar men ter plaatse wel zou beslissen welke dienst zich met u zou moeten bezighouden en deze diensten voor het hetzelfde doel werken (CGVS 1, p. 24-25). Deze verklaring overtuigt echter niet. Het is weinig geloofwaardig dat een majoor van de Federale Veiligheidsdienst zou worden ingezet om een convocatie af te leveren voor een onderzoeker van de politie in Magas (Ingoesjetië). In dit verband moet er tot slot ook op gewezen worden dat het opmerkelijk is dat de convocatie werd afgeleverd op het adres van uw privé-huis buiten de stad (CGVS vrouw, p. 10) en niet op het adres van het appartement waarop u officieel geregistreerd was. Het is nochtans uw officiële registratieadres dat ook op de convocatie vermeld staat. Al deze elementen ondermijnen niet enkel de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar ook de bewijswaarde van het document in kwestie.

Ook aangaande de door u voorgelegde brief van het Onderzoekscomité van de politie in Nazran (document 15 in de groene map) bestaan er ernstige twijfels wat betreft de authenticiteit van dit document. Zo is het opmerkelijk dat het document geen stempel bevat van de instantie die het document uitreikte. Verder is het opvallend dat vermeld staat dat uw zoon, C. O. (...), woonachtig is op het adres D. (...) in Nazran, hoewel uit de stempel op pagina 5 van zijn binnenlands paspoort blijkt dat hij al sinds 9 april 2010, met andere woorden ruim een jaar voor de brief in kwestie werd opgesteld, officieel geregistreerd was in Moskou.

Daarnaast is het evenzeer opmerkelijk dat de brief melding maakt van het feit dat uw zoon bij de uitvoering van een speciale operatie gewond raakte, maar niet vermeld staat wanneer deze feiten zouden hebben plaatsgevonden. Zodoende heeft deze brief hoe dan ook weinig bewijskracht. Ook op dit document is de reeds aangehaalde informatie over (ver)vals(t)e documenten in de Russische Federatie van toepassing. Daarnaast werden 2 belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zoon, H. O. (...) (O.V. (...)). Een eerste tegenstrijdigheid betreft het reeds aangehaalde bezoek op 1 december 2012. Zelf vertelde u hierover dat die avond tussen 6 en 7 uur 3 mannen langskwamen, onder wie 1 majoor van de FSB en vermoedelijk 2 politieagenten. Zij overhandigden u de reeds besproken convocatie, namen jullie internationale paspoorten in beslag en maakten ruzie. In totaal duurde hun bezoek maximum een half uur (CGVS 1, p. 13-14). Volgens uw zoon kwamen deze mannen naar jullie huis rond 8u 's avonds en bleven ze zo'n 2 tot 3 uur (CGVS 1 zoon, p. 5). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, wierp uw zoon op dat hij al gezegd had dat hij niet op zijn klok keek en hij de indruk had dat die mannen lang bij jullie waren gebleven (CGVS zoon 1, p. 6). Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Van een hoger opgeleide, zoals u (CGVS 1, p. 20) en uw zoon (CGVS zoon 1, p. 3-4), mag namelijk redelijkerwijze verwacht worden dat hij een redelijk accurate tijdsinschatting kan maken van feiten die hij zelf meemaakt, evenwel rekening houdende met de context van deze gebeurtenissen. Het verschil tussen jullie tijdsinschattingen is echter dermate groot – maximaal een half uur versus 2-3 uur- dat het niet langer geloofwaardig is.

Een tweede tegenstrijdigheid heeft betrekking op het incident van 3 augustus 2011 waarbij uw zoon ernstig gewond raakte. U verklaarde met betrekking tot dit incident dat uw zoon werd aangevallen nadat de auto waarin hij samen met zijn neef zat in de Ortakhanovstraat gestopt werd. Hij werd vervolgens met dezelfde auto naar het ziekenhuis overgebracht (CGVS 1, p. 20). Uw zoon daarentegen stelde dat de ziekenwagen langs kwam en hij met de ziekenwagen naar het ziekenhuis werd overgebracht (CGVS zoon 1, p. 6). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid repliceerde uw zoon dat u daar niet aanwezig was geweest en het dus niet zeker kon weten (CGVS zoon 1, p. 7). Dit antwoord biedt echter geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Zodoende blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind. Aangezien deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u en uw zoon verwacht worden dat jullie hierover coherente, consistente en eensluidende verklaringen zouden afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u samen met uw gezin vanuit de Russische Federatie met een auto naar Oekraïne bent gereisd. Daar stapten jullie over op een bus waarmee jullie de grens ven een voor u onbekend land hebben overgestoken (CGVS 1, p. 17). In Oekraïne kreeg u in de bus paspoorten toegestopt voor u en uw gezin waarmee jullie de grens zouden moeten oversteken. Eenmaal jullie de grens gepasseerd waren, moest u deze paspoorten opnieuw afgeven (CGVS 1, p. 14-15). Niettemin jullie aan de grens gecontroleerd werden, was u amper op de hoogte van de inhoud van de documenten die gebruikt werden om bij deze controle voor te leggen. Zo wist u niet op welke naam de door u gebruikte paspoorten stonden (CGVS 1, p. 14) noch of er een visum in zat (CGVS 1, p. 15). U argumenteerde dat u in deze paspoorten niet eens gekeken had en deze informatie u ook niet interesseerde. Voor u was het belangrijk dat u de grens over geraakte (CGVS 1, p. 14). Net omwille

van het persoonlijke belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw land van herkomst, jegens hetwelke u een vrees koestert, is het niet aannemelijk dat u zo weinig informatie kan verschaffen over de documenten die tijdens uw uitreis gebruikt zijn. Bovendien werd op dit punt ook een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen. Toen u daarna immers gevraagd werd welke foto's er dan in de door u gebruikte paspoorten stonden, wist u plots wel te vertellen dat het niet jullie foto's waren, maar foto's van andere mensen die u niet kende (CGVS 1, p. 15). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u voorheen tot 2 keer toe zelf uitdrukkelijk verklaard had dat u niet eens in de paspoorten gekeken had die u had gekregen voor het oversteken van de grens (CGVS 1, p. 14). Toen u hierop gewezen werd, antwoordde u dat u de paspoorten slechts 2 uur in uw bezit had gehad en u ze heel kort even ingekeken had, maar de informatie niet onthouden had (CGVS 1, p. 15). Toen u bijgevolg gewezen werd op de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, herhaalde u nogmaals dat u de paspoorten heel kort had ingekeken, maar u de informatie erin niet gelezen of onthouden had. U stelde nog dat het onmogelijk is dat men een paspoort niet inkijkt als men van iemand een paspoort krijgt (CGVS 1, p. 15). Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Het louter vasthouden aan een van 2 tegenstrijdige versies van de feiten is immers niet afdoende. Bovendien is het hoe dan ook niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat u gebruikte om de grens over te steken. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat gebruikt wordt om te tonen in geval van controle. In ditzelfde verband moet er bovendien ook op gewezen worden dat het opvallend was dat u niet met zekerheid kon zeggen welke grens u met voorgenoemde paspoorten had overgestoken. U dacht dat het de grens met Slovakije of Slovenië was, maar vermoedde dat het die met Slovenië was (CGVS 1, p.15). Hoewel u verklaarde niet goed te zijn in aardrijkskunde (CGVS 1, p. 15), is het weinig aannemelijk dat u niet weet welke grens u met voornoemd paspoort overgestoken hebt, te meer omdat u in het verleden al meermaals naar Europa was gereisd, onder andere naar Frankrijk, Italië, Zweden en Bulgarije (CGVS 1, p. 16). Al deze elementen doen vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het op 1 december 2012 werd afgenomen door de majoor van de FSB die samen met 2 politieagenten de reeds aangehaalde convocatie kwam afgeven (CGVS 1, p. 13), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door de reeds aangehaalde tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw zoon aangaande het bezoek van de ordediensten aan uw huis op 1 december 2012. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder uitgehoud.

Voorts moet er op gewezen worden dat u weinig interesse betoonde in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen. Zo had u geen idee of er zich na uw vertrek uit de Russische Federatie nog iets had voorgedaan met betrekking tot uw problemen aldaar. U vertelde dat er in uw voormalige huis in Moskou ondertussen iemand anders woonde, maar u van deze persoon nog niets had vernomen. Zelf heeft u echter ook geen enkele poging gedaan om contact met hem op te nemen. U argumenteerde dat u niet wilde dat iemand weet waar u verblijft en u deze persoon niet lastig wil vallen (CGVS 1, p. 26-27). Deze argumentatie is echter niet afdoende. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag minstens verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover beter te informeren. Bovendien bestaan er manieren om iemand te contacteren zonder dat u hierdoor prijsgeeft waar u zich bevindt, bijvoorbeeld het gebruik van internet. Hierop gewezen, wierp u op dat er in het centrum waar u verblijft geen goede internetverbinding is (CGVS 1, p. 26-27). Ook dit argument is niet afdoende om uw gebrek aan initiatief te rechtvaardigen. Indien u daadwerkelijk contact had willen opnemen met iemand in uw thuisland had u hiervoor desnoods de hulp van derden kunnen inroepen. U beschikt in België namelijk over een advocaat. Uw gebrek aan initiatief ter zake brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Op 20 maart 2013 ontving het Commissariaat-generaal van uw advocaat echter een brief waarin hij vermeldt dat u vernomen had dat er sinds uw eerste interview nieuwe elementen waren en vraagt dat u opnieuw gehoord zou worden. Het Commissariaat-generaal kwam aan deze vraag tegemoet. Op 13 juni 2013 werden zowel u als uw zoon en vrouw immers andermaal gehoord. Uit de verklaringen die u toen aflegde, blijkt dat er op 9 maart 2013 2 huiszoeken zouden hebben plaatsgevonden die kaderen in de problemen die u reeds in uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal had uiteengezet, meer bepaald één in uw huis in Moskou en één in uw huis in Ingoesjetï (CGVS 2, p. 4-5). U vernam hierover van de mensen die momenteel in deze huizen wonen en met wie u na uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal zelf contact opnam (CGVS 2, p. 4). Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het erg opmerkelijk is dat u na uw eerste interview plots toch besloot contact op te nemen met de mensen die op dit moment uw huis in Moskou en dat in Ingoesjetï wonen. Te meer omdat u dat voor uw eerste interview had nagelaten te doen (cfr. supra). Voorts moet onderstreept worden dat

deze huiszoeken verband houden met de problemen die u reeds voor uw vertrek uit de Russische Federatie had gekend en die u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal uitgebreid uiteengezet heeft. Zoals hierboven omstandig geargumenteed, zijn deze problemen echter niet geloofwaardig. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde huiszoeken wordt bovendien bijkomend ondermijnd door volgende elementen. Zo kon u niet zeggen door welke dienst de betreffende huiszoeken werden uitgevoerd (CGVS 2, p. 4). U vermeldde trouwens dat bij de huiszoeking een document werd voorgelegd dat aantoonde dat de personen in kwestie gemachtigd waren de huiszoeking uit te voeren (CGVS 2, p. 5). Hieruit kan geconcludeerd worden dat het om een officiële huiszoeking zou gaan. U slaagde er echter niet in het Commissariaat-generaal enig document voor te leggen dat uw verklaringen omtrent deze huiszoeken staft, zoals bijvoorbeeld het toestemmingsformulier of een proces-verbaal van de huiszoeken. Meer nog u had niet eens een idee wat er met het voornoemde toestemmingsformulier was gebeurd (CGVS 2, p. 5). Tot slot gaf u nog aan dat er bij de huiszoeking slechts 1 object in beslag werd genomen, namelijk uw jachtgeweer (CGVS 2, p. 5). Of de autoriteiten daarna nog verdere stappen hebben ondernomen naar aanleiding van het in beslag genomen jachtgeweer, kon u echter niet zeggen (CGVS 2, p. 5). Aangezien al deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn en hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen. In casu was dit echter niet het geval. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold. Tot slot moet nog toegevoegd worden dat u bij terugkeer ook problemen vreest omwille van uw politieke lidmaatschap in het algemeen, namelijk het feit dat u een oppositielid bent (CGVS 1, p. 6, 25, 26 en 27). U haalde in dit verband aan dat er in het verleden al heel wat van uw vrienden-oppositieleiden problemen hebben gekend en zelfs vermoord werden (CGVS 1, p. 8, 9, 12, 24 en 27). Er moet echter op gewezen worden dat u behalve de hierboven reeds besproken problemen, waarvan de geloofwaardigheid op omstandige wijze werd ondermijnd, over geen enkele aanwijzing beschikt dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst iets te vrezen heeft. Uw politieke lidmaatschap op zich volstaat immers niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. U gaf bovendien toe dat u uw land van herkomst niet zou hebben verlaten indien de informatie dat u had samengewerkt met Georgië niet was gelekt naar de Russische autoriteiten (CGVS 1, p. 27).

Terloops zij in dit verband nog opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u de functie van minister van Sport en Toerisme onder president (en tevens uw vriend) Murat Zyazikov, een trouwe bondgenoot van toenmalig en huidig president Vladimir Putin, zou zijn toegekend, die u van 2002 tot 2008 zou hebben bekleed (CGVS, p. 6-7), en later nog de functie van adjunct-vertegenwoordiger van de Republiek Ingoesjetië bij de Russische president, indien u gekend zou staan als oppositielid en aanhanger van een onafhankelijke Kaukasus, afgescheiden van de rest van de Russische Federatie (CGVS 1, p. 6).

Volledigheidshalve moet eveneens vermeld worden dat u tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal nog melding maakte van de dood van 2 personen die tot dezelfde clan als u behoren (CGVS 2, p. 4 en 6-7). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat de dood van deze mensen geen verband houdt met uw persoonlijke problemen en u deze incidenten enkel aanhaalde om de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst te illustreren. Bijgevolg moeten beide incidenten niet weerhouden worden bij de beoordeling van uw persoonlijke vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade. De opvattingen van het Commissariaat-generaal omtrent de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst, gebaseerd op de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden hieronder uiteengezet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw binnenlands Russisch paspoort, geboorteakte, huwelijksakte en rijbewijs bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden.

De verschillende medische documenten aangaande uw zoon zijn moeilijk leesbaar. Voor zover deze leesbaar zijn, bevatten ze louter medische informatie aangaande de letsels die uw zoon opliep in augustus 2011 en de medische behandelingen die hij hierna kreeg. Hoewel de in deze documenten beschreven letsels en behandelingen niet betwist worden, tonen deze documenten niet aan dat de vastgestelde verwondingen werden opgelopen in de door jullie beschreven omstandigheden. Bovendien moet er op gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en

geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven gedane vaststellingen kunnen de door u voorgelegde medische documenten dan ook weinig soelaas bieden.

De overige door u voorgelegde convocaties hebben betrekking op het onderzoek dat tegen u liep in 2009 (CGVS 1, p. 15-16). De beslissing van het Hof van Cassatie van de Republiek Ingoesjetië en het Hof van Cassatie van de Russische Federatie handelen over uw veroordeling en daarop volgende vrijspraken in 2009. Hieruit blijkt niet dat u in de toekomst opnieuw problemen zou kennen.

De overige internetartikels die u voorlegde, vermogen evenmin bovenstaande beslissing te wijzigen. Een artikel handelt over de dood van uw vriend en collega S. –G. (...) (CGVS 1, p. 12). In dit artikel wordt u zelf echter niet vernoemd. Zes artikels handelen over uw veroordeling en/of daarop volgende vrijspraak in 2009, die hier niet in twijfel getrokken worden. De volgende artikels zijn open brieven over respectievelijk de moord op C. (...) S-G en de vervalste diploma's van rechter T. (...) van de rechtbank van Magas, door wie uw zaak in 2009 behandeld werd (CGVS 1, p. 12). In geen van beide brieven wordt u zelf vernoemd. Deze brieven houden bovendien geen verband met uw persoonlijke problemen. Hoewel u in 2009 door rechter T. (...) veroordeeld werd (CGVS 1, p. 12), moet erop gewezen worden dat u later vrijgesproken werd en u uw land niet om deze redenen verliet. Het laatste artikel is een uittreksel van Wikipedia over de beweging "Niiskho", waarvan u zelf lid was. De informatie in dit artikel werpt echter geen ander licht op de door u aangehaalde problemen daar het enkel een beschrijving van de geschiedenis, de activiteiten en de leiders van deze beweging betreft.

Uw lidkaart toont enkel aan dat u lid was van de politieke beweging Nischo, wat niet betwijfeld wordt. Op het visitekaartje staat te lezen dat u directeur was van het Centrum voor fysieke cultuur en sport 'Gorizont', wat evenmin betwist wordt. Net als het feit dat u in 2007 minister van Jeugd, Sport en Toerisme was voor de republiek Ingoesjetië en in 2008 Permanent plaatsvervangend vertegenwoordiger voor de republiek Ingoesjetië bij de president van de Russische Federatie, wat blijkt uit de 2 certificaten die u voorlegde. In het kader van uw functie als directeur van 'Gorizont' schreef u een brief aan het stadsbestuur van Domodedovo om een duplicaat aan te vragen van de werkonbekwaamheidslijst voor uw zoon. Deze brief, die u in het kader van uw asielaanvraag eveneens voorlegde, houdt echter geen verband met de door u ingeroepen problemen. De verschillende onderscheidingen op vlak van sport die u voorlegt, tonen enkel uw verdiensten op dat gebied aan, maar houden evenmin verband met de door u aangehaalde problemen. De mail van uw advocaat d.d. 20 maart 2013, ten slotte, werd hierboven reeds besproken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Ondanks een toename van het aantal incidenten, vallen in de marge van deze gerichte acties of bij het beperkt aantal willekeurige aanvallen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij onaannemelijk vaag blijft omtrent het artikel dat zij las op het internet waarin het hoofd van de FSB verklaarde dat verzoekende partij op het moment van het interview in de gevangenis zat hetgeen evenwel in werkelijkheid niet het geval was, en dit terwijl het evenwel een belangrijk element van het asielrelaas van verzoekende partij betreft, is verzoekende partij van mening dat deze bewering kant noch wal raakt. Zij ziet niet in waarom zij alle details zou moeten weten wanneer zij duidelijk informatie geeft over het interview en meer bepaald hoe men het kan lezen. Verzoekende partij stelt dat het zo is *“dat men een interview niet totaal memoriseert doch wel begrijpt dat er bepaalde verwijten worden gemaakt in het adres van de lezer. Het is algemeen geweten dat wanneer er schriftelijk verwijten worden gemaakt in een bepaald document met dit document zeer haastig leest omonmiddellijk maatregelen te treffen. Dit is ook gebeurt door verzoeker die aanstonds de voorbereidingen deed om het land te verlaten.”*.

2.2.3.2. De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij dermate weinig weet omtrent het interview van het hoofd van de FSB, waarvan het lezen evenwel de aanleiding was voor de vlucht van verzoekende partij (*“Na het interview van het hoofd van de KGB werd het voor mij duidelijk dat we moesten vertrekken”* (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 28/02/2013, p. 18)). Zodus kan verwacht worden dat verzoekende partij, vooraleer het drastische besluit te nemen om haar land van herkomst te verlaten, het interview en de aantijgingen die ten aanzien van haar persoon worden gemaakt grondig leest. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt het interview slechts haastig te hebben gelezen, merkt de Raad dan ook op dat het onaannemelijk is dat iemand dergelijke belangrijke beslissing om zijn land van herkomst te verlaten neemt op basis van een vluchtige

lezing van een interview en zonder het interview in detail te hebben gelezen. Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat verwerende partij geenszins van haar verwacht het interview totaal te hebben gememoriseerd. Wel verwacht verwerende partij terecht dat verzoekende partij kan antwoorden op een aantal vragen over essentiële elementen aangaande het door haar gelezen interview. Verzoekende partij slaagt er evenwel niet in op deze vragen een afdoend antwoord te geven. Zo kon verzoekende partij niet concreet zeggen wanneer het interview verschenen was, wist zij de naam niet van het hoofd van de FSB die de uitspraken over haar had gedaan en wist zij niet wanneer zij het artikel las op het internet. Verzoekende partij slaagt er met bovenstaand betoog geenszins in deze flagrante onwetendheden aangaande een element dat de aanleiding vormde van haar vlucht in een ander daglicht te stellen. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.4.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij niet wist wanneer de door haar aangehaalde verkiezingen in Georgië plaatsvonden – verzoekende partij verklaarde dat de oorzaak van haar problemen een informatiek was dat er kwam nadat Ivanishvili in Georgië verkozen werd – en enkel kon stellen dat ze ergens in het begin van 2012 plaatsvonden, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de door verzoekende partij aangehaalde verkiezingen plaatsvonden op 1 oktober 2012, betoogt verzoekende partij dat men realistisch moet zijn en dat wanneer men aan een Belg zou vragen wanneer de verkiezingen waren van de president van Frankrijk, deze hierop ook niet onmiddellijk de juiste data zou kunnen geven. Verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal dat deze “data en agenda” blijkbaar veel belangrijker acht dan de grond van de zaak.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat van iemand die een politieke carrière had in haar land van herkomst en zelfs jarenlang minister was, die bovendien beweert vertrouwelijke informatie te hebben doorspeeld aan haar Georgische vrienden hetgeen volgens haar bekend raakte bij de Russische autoriteiten nadat Ivanishvili in Georgië verkozen werd, kan worden verwacht dat zij het ogenblik dat Ivanishvili aan de macht kwam – de gebeurtenis waaraan verzoekende partij de informatiek direct linkt – correct in de tijd kan situeren. Gezien de politieke achtergrond van verzoekende partij, haar beweerde banden met Georgië en haar verklaring dat er een informatiek ontstond nadat Ivanishvili in Georgië verkozen werd, gaat de vergelijking van verzoekende partij met een Belg, die ook niet onmiddellijk zou weten wanneer de verkiezingen waren van de president van Frankrijk, niet op. Van verzoekende partij kan op basis van het door haar naar voren gebrachte profiel en asielrelaas wel degelijk verwacht worden dat zij weet wanneer de verkiezingen in Georgië waarbij Ivanishvili aan de macht kwam, plaatsvonden.

2.2.5.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat aan de door verzoekende partij neergelegde convocatie met als oproepingsdatum 19 december 2012 geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien de verklaringen van verzoekende partij omtrent het document niet overeenstemmen met de inhoud van het document, verschillende vormelijke elementen twijfels oproepen over de authenticiteit van het document, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren onder wie medewerkers van de ordediensten, het weinig aannemelijk is dat een majoor van de Federale Veiligheidsdienst zou worden ingezet om een convocatie af te leveren voor een onderzoeker van de politie in Magas (Ingoesjetië) en het opmerkelijk is dat de convocatie op het adres van het privéhuis van verzoekende partij werd afgeleverd en niet op het adres van het appartement waarop verzoekende partij officieel geregistreerd was terwijl het evenwel dit officiële registratieadres is dat ook op de convocatie vermeld staat, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat hetgeen voor haar van belang was, het bestaan van de convocatie was en het feit dat dit voor haar gevolgen zou hebben. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij totaal ten onrechte stelt dat er sprake is van gefabriceerde documenten en onderstreept dat zij eerlijk is geweest.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaande opmerking op geen enkele manier de uitgebreide motivering van verwerende partij waarom er geen bewijswaarde aan de convocatie kan worden toegekend *in concreto* weerlegt. Evenwel komt het aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Daar waar verzoekende partij aangeeft dat verwerende partij totaal ten onrechte stelt dat er sprake is van gefabriceerde documenten, merkt de Raad op dat verzoekende partij nalaat dit te staven met concrete argumenten, hetgeen niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2.6.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar zoon in verband met het bezoek van een majoor van de FSB en twee andere mannen op

1 december 2012, meent verzoekende partij dat het hier gaat om vitterij. Het verschil tussen “omstreeks 7 uur” of “omstreeks 8 uur” is immers dermate klein dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met voormeld verweer voorbijgaat aan de motivering dienaangaande. Ten eerste werd door verzoekende partij geenszins verklaard dat het bezoek plaatsvond “omstreeks 7 uur”, maar wel dat het plaatsvond “tss 6 en 7u” (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 28/02/2013, p. 13). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift het verschil tussen de aangegeven tijdstippen tracht te verkleinen door voor te houden dat zij zou hebben gesteld dat het bezoek omstreeks zeven uur plaatsvond, is de Raad van mening dat dit geenszins kan overtuigen gezien de inhoud van het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 28/02/2013, p. 13). Bovendien wijst verwerende partij in haar bestreden beslissing op een andere tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij en haar zoon omtrent het bezoek op 1 december 2012. Door verzoekende partij werd verklaard dat het bezoek maximum een half uur duurde terwijl haar zoon evenwel verklaarde dat het bezoek zo’n twee tot drie uur duurde. Verzoekende partij laat deze motivering evenwel ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.7.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar zoon omtrent de wijze van vervoer naar het ziekenhuis van de zoon van verzoekende partij op 3 augustus 2011, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar verklaring dat haar zoon met de auto naar het ziekenhuis werd gebracht slechts een veronderstelling betrof.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag niet kan worden afgeleid dat de verklaring van verzoekende partij dat haar zoon met de auto naar het ziekenhuis werd gebracht slechts een veronderstelling betrof daar zij geenszins aangeeft hierover niet zeker te zijn. Desbetreffend verliep haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 februari 2013 als volgt:

“- wat is er verder gebeurd, is er een ziekenwagen langs gekomen of kwam hij naar huis?”

Met dezelfde auto werd hij naar het ZH gebracht en werd hij opgenomen. Hij was in behandeling; indien nodig kan ik dat vertellen, ik ben arts van beroep.” (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 28/02/2013, p. 20). Het argument van verzoekende partij kan dan ook geenszins overtuigen.

2.2.8.1. Aangaande het door verwerende partij geuite vermoeden dat verzoekende partij haar internationaal Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden, daar verzoekende partij amper op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de documenten die gebruikt werden om bij de grenscontrole voor te leggen en zij bovendien niet met zekerheid kon zeggen welke grens zij met deze documenten had overgestoken, haalt verzoekende partij aan dat de mensensmokkelaar had gezegd dat alles aan hem moest worden overgelaten, dat verzoekende partij hiervoor heeft betaald en dat verzoekende partij zodus terecht vertrouwde op de smokkelaar.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Bovendien mag er worden aangenomen dat zeker verzoekende partij gezien zij in het verleden meermaals naar Europese bestemmingen reisde van deze strikte controles in kennis is. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de gebruikte documenten, daar het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie. In dit licht kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de stelling van verzoekende partij dat de mensensmokkelaar zou hebben gezegd dat alles aan hem moest worden overgelaten.

Uit deze flagrante onwetendheid van verzoekende partij over de door haar gebruikte documenten kan verwerende partij terecht besluiten dat er een vermoeden ontstaat dat verzoekende partij haar internationaal Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

2.2.9.1. Wat betreft het door verwerende partij vastgestelde gebrek aan interesse in hoofde van verzoekende partij in het verdere verloop van de door verzoekende partij aangehaalde problemen en de stelling van verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij na haar eerste interview plots

toch besloot contact op te nemen met de personen die op dit moment haar huis in Moskou en dat in Ingoesjetië bewonen, duidt verzoekende partij erop dat de reden waarom zij haar land verliet angst bij haar heeft ingeboezemd waardoor zij volgens haar terecht afstand nam van hetgeen in haar land van herkomst gebeurde. Het is dan ook inderdaad op verzoek van de commissaris-generaal dat verzoekende partij de personen in haar land van herkomst contacteerde. Verzoekende partij meent dat hiermee niets verkeerd is. Op deze manier heeft zij ook kennis gekregen van wat er gebeurde in haar land van herkomst. Ook hier benadrukt verzoekende partij dat zij eerlijk is geweest. Ten slotte voert verzoekende partij aan dat de huiszoeken totaal ten onrechte opzij geschoven worden.

2.2.9.2. Vooreerst dient te worden aangestipt dat van een asielzoeker redelijkerwijs wordt verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie wijst op een grove desinteresse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het is dan ook totaal onaanvaardbaar dat verzoekende partij wacht met het vergaren van informatie aangaande de evolutie van haar persoonlijke problemen tot na haar interview op het Commissariaat-generaal.

Daar waar verzoekende partij aangeeft dat verwerende partij totaal ten onrechte de huiszoeken opzij heeft geschoven, merkt de Raad op dat verzoekende partij nalaat dit te staven met concrete argumenten, hetgeen niet van die aard is om de uitgebreide motivering dienaangaande te ontkrachten.

2.2.10.1. Wat de vrees van verzoekende partij om bij terugkeer problemen te krijgen omwille van haar politieke lidmaatschap in het algemeen, namelijk het feit dat zij een oppositielid is, aangaat, werpt verzoekende partij op dat haar huidige probleem niet gekend was bij de autoriteiten toen zij die functies bekleedde. De situatie van verzoekende partij moet op dit ogenblik worden bekeken. Daar de autoriteiten nu een betere kennis hebben van haar politiek profiel – verzoekende partij heeft immers bepaalde informatie doorgegeven aan haar Georgische vrienden – waaruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk een tegenstander is van de autoriteiten in Moskou, zal verzoekende partij problemen krijgen wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst.

2.2.10.2. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoekende partij met haar autoriteiten omdat zij in 2007 vertrouwelijke informatie zou hebben doorgespeeld aan haar Georgische vrienden, kan verzoekende partij hiernaar niet verwijzen om aan te tonen dat de autoriteiten nu een betere kennis hebben van haar politiek profiel en weten dat verzoekende partij een tegenstander is van de autoriteiten in Moskou. Bovendien werd er door verwerende partij in haar bestreden beslissing terecht op gewezen dat het feit dat verzoekende partij een oppositielid is op zich niet volstaat om in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Verzoekende partij beschikt immers over geen enkele concrete aanwijzing dat zij omwille van haar politieke lidmaatschap bij terugkeer naar haar land van herkomst problemen zou krijgen. Bovendien gaf verzoekende partij zelf aan dat zij haar land van herkomst niet zou hebben verlaten indien de informatie dat zij had samengewerkt met Georgië niet was gelect naar de Russische autoriteiten (administratief dossier, stuk 11, p. 27).

2.2.11. Bij aangetekend schrijven van 27 augustus 2013 brengt verzoekende partij nog twee bijkomende documenten bij, met name een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Republiek Ingoesjetië en een beslissing van de regionale rechtbank van Magas van 19 maart 2009. Het attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Republiek Ingoesjetië, opgesteld door het hoofd van de afdeling voorhechtenis van verdachten en beschuldigen, bevestigt dat verzoekende partij in voorhechtenis werd gehouden van 19 maart 2009 tot 7 juli 2009 en werd vrijgelaten bij cassatie-uitspraak. De beslissing van de regionale rechtbank van Magas van 19 maart 2009 betreft de beslissing in eerste aanleg tot inhechtenisneming van verzoekende partij wegens het oneigenlijk gebruik van overheidsgeld. Zoals reeds door verwerende partij in de bestreden beslissing werd gesteld, heeft verzoekende partij haar land van herkomst evenwel niet verlaten omwille van deze problemen in 2009 (“- was u van plan te vertrekken voor de problemen begonnen omdat er info was gelect van GEO naar RF, voor uw vernam dat door dit lek uw leven in gevaar was? Nee. Ik was van plan om samen met mijn vrouw en zoon naar het buitenland te gaan om hun verjaardag te vieren. Waarom zou ik moeten vertrekken als alles goed was.” (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 28/02/2013, p. 27)). De Raad is dan ook van oordeel dat deze nieuwe stukken niet van aard zijn het asielrelaas van verzoekende partij te staven.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij wijst desbetreffend op een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing. Enerzijds houdt verwerende partij voor dat er in Ingoesjetië als dusdanig geen probleem zou bestaan voor de burgerbevolking, terwijl zij anderzijds bij de aanvang van haar bestreden beslissing het volgende stelt: *“De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met hun radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en buitenwederrechtelijke executies (...).”* Derhalve is er wel degelijk een groot probleem voor de burgerbevolking, aldus verzoekende partij. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met haar loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige veiligheidsincidenten, mensenrechtenschendingen en gewelddadige incidenten tussen rebellen en ordetroepen – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. De specifieke motivering waarom er in Ingoesjetië voor burgers geen sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, meer in het bijzonder door het gelimiteerd zijn van grootschalige acties en de vaststelling dat de meeste acties zowel van de rebellen als van de autoriteiten gericht zijn waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekende partij toont evenmin met andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (“Subject Related Briefing – Ingoesjetië/Veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 3 augustus 2012, administratief dossier, stuk 21, deel 1) niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT